

> הבלוג של shahf11

16 ביולי 2008, 0:47

חיה בסרטן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא מורא כל כך.

קייטנים באיםפורסם ב8 ביולי 2008, 13:10 בכללי

מעולם, מעולם בכל שנות ילדותי לא הסכמתי ללכת לקייטנה. בשום פנים ואופן לא ראיתי ב"קייטנת הברכה" אופציה טובה לבילוי החופש. גם היצירות בשמש הקופחת אשר בסופן חוזרים אם מחזיק מפתחות מארבעה חוטי פלסטיק לא היוו זרז מספק על מנת לגרום לי להתנדב לקייטנה. אפילו לא השוקו בשקית והלחמניה עם שוקולד ה"שחר". שני דברים הצרובים בזכרונות של כל ילד שהפך להיות בן גילי. אפילו הם לא פיתו אותי לוותר על שלושה שבועות של חופש ושיכרון חושים.

לזכותם של הורי יאמר שלא נערכו שיחות או מסעות שכנועים בנושא. וכך מילאתי את ימי בנסיעות לדודים במושב. באירגון ילדי השכונה לפעילויות "הרבה יותר שוות" (כך לפחות הבטחתי להם בהתלהבות מדבקות). ובקריאת ספרים על גבי ספרים בלי שאף אחד יטרד אותי. גם שני בני לא הסכימו מעולם להצטרף לקייטנה. תהיה אטרקטיבית אשר תהיה. כלומר, בהתחלה הסכימו שארשום אותם (לנסיון כמובן). אך כעבור יממה בדיוק התחפרו בחדרם ולא הסכימו בשום פנים ואופן להכין יצירות בשמש, להמציא שם וסיסמא לקבוצה. כלום!!! וכך בילינו חופשים גדולים ארוכים ארוכים. בהם הבית הפך למחנה, החצר לבית, היום ללילה והלילה ליום. ולא היו מאושרים מהם. וממני גם.

אבל הקטנה, אוהבת מסגרות וארועים ברורים. (ע"ע בית-ספר). הודיעה לי כבר באוקטובר להתכונן לרשום אותה לקייטנה. ניסיתי לשוחח איתה. לבדוק מה עשיתי. אך זכיתי לתגובה "זה לא את זו אני." תגובה נחושה שגרמה לי לשלוף את כרטיס האשראי ולצרף אותה בתשלום מלא לשוהים בהתנדבות בשמש.

השכם בבוקר היא מתעוררת. נוזפת בי שהחופש הוא בשבילה ולא בשבילי. מה שאומר שאין פה תנאים מקלים להתעוררות מאוחרת. בעוד אני מותחת את גופתי הלאה במיטה. היא כבר אסופת שיער, בוהקת שיניים. חנוטה בכובע המצחיה ועל שכמה תיק הנדודים מבית היוצר של מיקי מאוס.

התרגשות והתרוממות רוח אוחזים בה לקראת כל יום של פעילות.

נדבקת בהתרגשותה אני מצפה לה בצהריים ליד הדלת. "נו,נו," אני דוחקת בה. "יש כבר שם לקבוצה???" "לא" היא עונה לקונית. "וסיסמא???" והמנון???" "לא אמא," היא מסבירה לי באיטיות. "לא הספקנו. היום היינו ממש עסוקים".
 "עסוקים???" במה בדיוק???"

"היום הכרנו אחד את השני ואת המדריכה א." התרגשות אוחזת בי שוב. המעגל החברתי של הקטנה התרחב. (ועל תקלו בכך ראש כי באזור שלנו מראש המעגל די מצומצם)"נו, אז את מי הכרת???" אני מנסה לדלות מידע. "אף אחד!!!" כך הקטנה בתרועת נצחון. "כולם מא' אנחנו כבר מכירים!!!"
 "אההההה" עכשיו אני מבינה הכל.

"היום נכין חולצת קייטנה". בצהריים היא מגישה לי מנחה הנראית יותר כמו חולצה שמישהו בלי לשים לב קשקש עליה במקום על הדף.
 אני רוצה לנחם. את הקטנה שלי שפגע רע בוודאי קשקש לה על החולצה עם לורדים פשוטים ומגעילים. אבל היא מתארת לי בהתרגשות את מבחר החולצות המדהימות שהכינו החברים לקבוצה. ושוב... "אההההההה" אני מבינה. (לא הכל אבל כבר יותר מבינה).

"היום נכין מצפנים. ונצא למסע בשטח". מתקבלת הודעה חדשה. בבוקר אני מוצאת את הקטנה חנוטה כרגיל בכובע המצחיה. סגורה הרמטית בנעלי הספורט. ומגובה בקרם הגנה ובבקבוק נוסף של מים. עוד לפני שאני מספיקה לפצוח בסדרת הוראות החרום שלי. היא מפטירה לעברי "כן, כן אני יודעת. להזהר מנחשים, לא להרים אבנים, לשתות מים. לא להיות בשמש. ולחזור הבייתה בשלום."

אופס, תיכף תגיע מלכת המדבר הפרטית שלי מהניווטים. (בתנאי שהמצפן שהכינה אכן עבד...). ותביא איתה את בשורות יום המחר.
 אני יודעת שבהמשך יש יום באוסטרליה (כלומר בגנגורו). ועוד יום באיזה מפל. ויום בלונה-גל. סליחה???

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)